

En l'home el ventre trempa noblement la cintura; els budells són perfectament sostinguts per la pelvis. En el simi el ventre pren forma natural de carretell i li cau vers davant quan es redreça.

L'home necessita molts anys per créixer i té una llar ga infantesa; el simi per contra creix ràpidament. En canvi l'home pot viure uns cent anys i més i tot; el simi és un animal de curta vida: al summum pot arribar als trenta anys.

Diu finalment Rauke: «estudiats un a un, no hi ha os, ni osset, ni fracció d'os humà, on aquesta aperença funcional i de construcció arribi a igualtat amb els ossos dels animals. Podem distingir absolutament, cada os de l'home, de llur anàleg de tots els simis antropomorfs, de tots els mamífers; i això, per la seva estructuració específicament diversa». I generalitzant encara més, diu DE QUATREFAGES: «El mateix pla general es força diferent i corresponent a dos gèneres de vida ben distintes. Els homes són fets per caminar, els simis per grimpar... Un animal que marxi a peu no pot pas devenir ni tenir per ancestral un animal grimpador». Per dir-ho d'un mot, l'anatomia comparada no hi ha pogut trobar una sola semblança perfecta.

Quant al caràcter fisiològic, base del temperament, no cal dir que l'home es dessembla totalment dels antropoides més perfectes. Precisament aquesta semblança fisiològica fora «la prova suprema de llur parentiu» em-

prant taxatiuament les paraules del Dr. Bellido. Però podem, per aquesta banda, restar tranquils, car el mestissatge i la hibridació no ha estat mai donada entre homes i simis superiors. I podem concloure lògicament que tampoc mai es donarà, car la llei fisiològica de la mescla sexual és prou constant i universal perquè pugui variar en un cas particular. Si fins ara les experiències han estat contraries, és que pertanyen a espècies irreductibles. I consti que fins el mateix Dr. Voronoff, ben poc escrupolosament per cert, no ha estalviat treballs en aquest sentit, puix segons conta el Dr. Leandre Cervera, «en el Congrés de Fisiologia d'Estocolm de l'any 1926 va presentar una comunicació donant compte que a una ximpanzé adulta li havia extirpat un ovari; passat un temps que judicà sufficient, li empeltà dintre la matriu un ovari humà; tres mesos més tard li extirpà el segon ovari simiesc i al cap de tres mesos, va fecundar-la artificialment amb espermatozoides humans. En el moment de passar aquesta comunicació als congressistes assegurà Voronoff que la ximpanzé es trobava al quart mes de la gestació i no cal dir que el fill que havia d'esperar-se'n cinc mesos després havia d'ésser una criatura humana. Va convidar-nos a bateig... Ara com ara no ens ha passat participació a domicili».

I tant més irreductibles i distanciades són ambdues espècies «quan algunes vegades ha resultat fecund el creuament de dues espècies veïnes encara que després els fills o individus reïxen infecunds, com en la mescla,